

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΓΥΜΟΣΚΥΛΟ... Κόκκινη διάβολο!... 'Αχαρείς!... νοσηλεύσεις με πείσιμα ό Πέτες.

Τό Μαύρο Πουλί περμενε πάλι λίγα δευτερόλεπτα καί ξαναφώναξε :

— Οί λευκοί πολεμιστάί τής "Αρκτου πού δεισκούνται στό νησί είνε τρείς. Κ' οί 'Ινδοί είνε είκοσι. Οί 'Ινδοί δέν θέλουν όσπόσο τό κακό τών τριών λευκών πολεμιστών. Γιατί λοιπόν δέν άποκρίνονται οί γενναίοι άδελφοί μας :

— "Ηθέλα νάξεραι, ψιθύρισε ό Πέτες, γιατί μάς προσκαλεί με τόση γλώσσα κοντά τό Σατανάς, 'Ασφαλίως θάξη τό λόγο του.

— Έχε έπιθυμή, άπάντησε ό Βουαροζέ. Θά μάθουμε τί συμβαίνει.

— Όταν οί λευκοί πολεμιστάί μάθουν τούς σκοπούς του Μαύρου Πουλιού, ξαναφώναξε τό 'Ινδός, θά φανερωθούν πρόθυμα. "Ας άκούσουν λοιπόν κ' άς κρίνουν : Οί λευκοί πολεμιστάί είνε έχθροί τών πολεμιστών πού έχουν κατασκήνωσε μέσα στό δάσος. Κ' οί 'Ινδοί έπιθυμούν τόν άμεισιμό τών πολεμιστών έκεινων.

"Ας έρθουν λοιπόν οί γενναίοι σύμμαχοί μας,

νά πολεμήσουμε μαζί εναντίον τους και να τους άφανίσουμε άπ' τό πρόσωπο τής γής...

— Έπί τέλους! ψιθύρισε ό Πέτες. Αυτό ήταν όλο. Αυτό τό διαβολό-Μαυροπούλι μωρίστηκε πώς δέν τάχουμε καλά με τί συντροφιά του δόν 'Εστεβάν και μάς καλεί να τους ριχτούμε και να τους σφάζουμε μαζί.

— "Αν οί λευκοί πολεμιστάί δεχτούν να πολεμήσουν μαζί μας, συνέχισε τό Μαύρο Πουλί, άπόψε κ' όλας, και τήν άπόψη του φεγγάσι, θά μοιραστούν μαζί μας τά κρανία, τά άλογα και τά δάπια τών έχθρών.

Οί τρείς συντροφοί άλληλο-κιττάχθηκαν.

— Ποτέ! ψιθύρισε ό Φάβιος.

— Ποτέ! είπαν μ' ένα στόμα κ' οί δύο κινηροί.

— Άκούσε τόν άθλιο άξίωσι πού την έχει... συνέχισε ό Βουαροζέ. Νά ένωθούμε μαζί τους για να σφάζουμε τούς όμοιους μας!... Χύλιας φορές όχι. Τους λογαριασμούς πούχουμε με τόν δόν 'Εστεβάν, θά τους λύσουμε μόνοι μας. "Ας μη βρισκόταν ό Φάβιος μαζί μας και θά του είχα φτεφεί μά

σφαίρα στό μάτι αύτου του σκύλου...

— Γιατί οί λευκοί πολεμιστάί δέν άπαντούν στό Μαύρο Πουλί ; φώναξε πάλι ό 'Ινδός άρχηγός. Θέλουν να τό κάνουν να νομίζει πως δέν βρισκονται στό νησί ; 'Ο 'Ινδός δέν γελάει ποτέ. Οί λευκοί πολεμιστάί είνε τρείς. 'Ο γεροντότερος άπ' όλους είνε ψηλός και εύφοτος, σαν τά λιοντάρια του δρυμού. 'Η καρμπίνα του είνε ψηλή σαν τ' άνάστημά του. Τά θηρία τής ζούγκλας τόν τρέμουν κ' ή γή βροντά όταν βαδίζει...

— Έτσι μωρέχεται να πάω να του σφίξω τό χέρι. Πολύ με καλακρεύει, ό άθλιος! είπε ό Βουαροζέ ειρωνικά.

— Έγώ θά τούσφιγγα εύχαρίστως τό λαμό, πρόσθεσε ό Πέτες. 'Ο Φάβιος δέν μίσησε. 'Ηταν κατάλληλος με την δευδέρχεια του 'Ινδού, ό όποιος μπορούσε από λίγες πατημασιές να μαντεψή πόσο ήσαν οί τρείς συντροφοί και τί είδους άνθρωποι ήσαν.

Πραγματικώς, ό 'Ινδός έξακολούθησε να περιγράφη τά χαρακτηριστικά τών τριών συντρόφων, με άξιοθαύμαστη άκρίβεια. Τέλος φώναξε πού δυνατά αύτή τη φορά :

— Δέν άκούω την άπόκρισι τών λευκών πολεμιστών. Οί λευκοί πολεμιστάί σιωπούν. Άκούω μόνον τόν άνεμο να μου λέη : Οί λευκοί φαντάζονται τούς 'Ινδούς άνοητους και νομίζουν πως μπορούν να τους έξαπατήσουν. Τό Μαύρο Πουλί γελάει με τά λόγια του άνένμου...

— Γιατί να μην είμαστε μόνον οί δύο μας, Πέτε ; ψιθύρισε ό Βουαροζέ. Τότε θά δείχνουμε για μία άζόμια φορά στους 'Ινδούς τί αξίζουμε.

— "Ας προσέξουν οί λευκοί πολεμιστάί, φώναξε πάλι ό 'Ινδός. 'Ο φίλος πού περιφρονείται, γίνεται θανάσιμος έχθρός.

Τέλος, βλέποντας ότι τά λόγια του έμεναν χωρίς άπάντησι, κά-

λεσε κοντά του τόν λευκό αιχμάλωτο και του είπε κάτι. Μά ό λευκός δέν ήξερε τη γλώσσα του και τόν κιττάξε ασπασμένος άπ' τό φόβο του. 'Ο 'Ινδός πήρε τότε την καρμπίνα ενός πολεμιστού, την έδωσε στον αιχμάλωτο και του έγενεψε να πυροβολήση προς τό νησί.

'Η θέσις τών τριών συντρόφων ήταν κρίσιμη.

Τό νησί στό όποιο βρισκόντουσαν, δέν είχε παρά ξερά χόρτα και καλάμια. Μπορούσαν λοιπόν μία χαρά να τους θερμαίνουν οί 'Ινδοί με τά βόλια τών δελαν τους.

Ο αιχμάλωτος τών ερυθροδέριμων σήκωσε τό όπλο, έσημάδεψε και πυροβόλησε. Τά χέρια του όμως τρέμανε κ' ή σφαίρα έίπεσε μέσα στα νερά του ποταμιού.

Τό Μαύρο Πουλί τούφριξε ένα βλέμμα περιφρονήσεως, πήρε την καρμπίνα στα χέρια του, τη στήριξε στον ώμο του, σημάδεψε προς τό μέρος πού βρισκόντουσαν οί τρείς σύντροφοί και φώναξε :

— Οί λευκοί πολεμιστάί τής "Αρκτου, άς άκούσουν τά λόγια του 'Ινδού πολεμιστού : Τό Μαύρο Πουλί θά μετρήσει ως τά έκατό. Κι αν οί λευκοί πολεμιστάί δέν του δώσουν άπόκρισι, θα πυροβολήση εναντίον τους. 'Ο 'Ινδός άρχηγός περιμένει την άπόκρισι τών λευκών πολεμιστών...

"Αρχισε πραγματικώς να μετράη σιγά-σιγά, με την κάννα της καρμπίνας γυρισμένη προς τό νησί.

'Ο Βουαροζέ σύρθηκε τότε κοντά στό Φάβιο και τοποθετήθηκε μπροστά του.

— Τι κάνεις εκεί! διαμαρτυρήθηκε ό Φάβιος. Ζητάς να βάλεις τό σωμα σου άσπίδα μου ; Ζητάς να πεθάνης για μένα ; 'Όχι, όχι... Δέν τό θέλω αυτό, δέν τό δεχόμαι...

Ένώ όμως ό νέος έτοιμαζόταν να σωθή και να τοποθετηθή πλάι στό Βουαροζέ, ό Πέτες τόν έπιασε άπ' τό χέρι και τόν κάρφωσε στη θέσι του.

— Μείνε εκεί πού βρισκεσαι, φίλε μου, του είπε.

... "Ημουν ναύτης τότε, γλεντούσα κ' άδιαφορούσα για όλα...

Και σε λίγο πρόσθεσε με φωνή λυπημένη :

— Μη φέρονεις αντίρρησης στον γηραιό προστάτη σου. 'Ο Βουαροζέ ξέρει τί κάνει. Προτιμάει να σκοτωθή αύτός, παρά έπ' άπ' τά βόλια τών 'Ινδών. Την άπόφασί του αύτή τίποτα δέν μπορεί να του την αλλάξη. Μη ζητάς λοιπόν να τόν πυράνης στις δύσκολες αυτές στιγμές.

— Να, παιδί μου, είπε κ' ό Βουαροζέ. "Αφητέ με να κάμω ό,τι νομίζω πως είνε φρόνιμο. Σ' είχα χαμένο τόσα χρόνια και σε ξαναβρήκα. Δέν θέλω να σε χάσω, τώρα πού ό Θεός σ' έστειλε κοντά μου...

'Ο γηραιός κινηρός τών δασών άναστήναξε και πρόσθεσε :

— Κανείς δέν ξέρει πόσο ύπόφερα για τό χαμό σου. "Ημουν ναύτης τότε ξέγνοιαστος. Έπινα, γλεντούσα, άδιαφορούσα για όλα. Όταν ξαφνικά συνέβη τό άναπάντεχο κακό. Μου άρρώστησε. Σε πήγα στό πρόχειρο νοσοκομείο ενός μακρινού νησιού, όσα να γίνης καλά. Μά ή μοίρα μου φάνηκε σκληρή. Βρήρες την ύγαιά σου, για να σε χάσω κατόπι για πάντα, μέσα σε ιατρική επιδρομή. Και να τώρα πού σ' έχω κοντά μου. Σε σφίγγω στην άγκαλιά μου. "Α, όχι, όχι, ό Θεός θά με τιμωρούσε σκληρά, αν σ' άφαινα να σε σκοτώσουν οί ερυθροδέριμοι...

Στό μεταξύν αύτό τό Μαύρο Πουλί μετρούσε άόργα, έπιμονητικώς κ' έπίσημα άπ' τό ένα ως τό έκατό :

— Έννενηντασοχτώ... φώναξε τέλος, έννενηνταενηντά... έκατό!... Συγχρόνως ή καρμπίνα του δρόντησε κ' ή σφαίρα σφύριξε πλάι σε' αύτά τών τριών συντρόφων.

'Ο Βουαροζέ άφησε έναν στεναγμό άνακουφισεως.

Τό Μαύρο Πουλί άρουνγκράστηκε λίγα δευτερόλεπτα κ' έπειτα φώναξε :

— 'Ο 'Ινδός άρχηγός γελάστηκε. Τό νησί είν' έρημο. Θά πάη να ζητήσει άλλου τούς λευκούς πολεμιστάς τής "Αρκτου.

— Τόν άχρείο! ψιθύρισε ό Πέτες. Προσπαθεί να μάς γελάση. Είνε δεσφάτατος πως δροσίζοντας εδώ πέρα και κιντάει να κερδίση καρμό. 'Αλλά γιατί ;

— Γιατί ; είπε ό Βουαροζέ. Για να ξεκάνουν έντομαεταξύ τό δύστιχο αιχμάλωτό τους. "Αμα τελειώσουν τό κακούργημά τους αύτό, θά μάς έπαυθούν.

— Θ' άφήσουμε λοιπόν τόν άτυχο λευκό να τόν σκοτώσουν; Δέν

θά προσπαθήσουμε να τον σώσουμε; ρώτησε ο Φάβιος.
'Ο Βουαροζές συμβουλευτήρη με μιὰ ματιά τὸν Πέτε κα' ἀπάντησε :

— Δὲν λέμε ὄχι, παιδί μου. Γιὰ νὰ δοῦμε θμὸς τί θὰ κάμουν αὐτοὶ εἰ σὺλοι. Πάντως δὲν ἔνοῦν νὰ συμμαχῶμε μαζὺ τους, ἔτσι κα' ἂν ὁ δὸν 'Εστεβάν εἶνε ὁ κοινὸς ἐχθρὸς μας. *Α, ὄχι... Δὲν θὰ διαπραξῶ ποτὲ μὴν κ' αὐτὸ ἀνανδρῶν. *Αλλά τί πρέπει νὰ κάμωμε ὀπίστω; Τί πρέπει νὰ κάμωμε. Θεέ μου;

'Η ἀπελπισία τοῦ γηραῶν κνηγῶ ἦταν ἀπερίγραπτη. 'Επὶ τέλος γύρισε στὸ Φάβιο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄκουσε, παιδί μου, τὰ λόγια ποὺ θὰ σοῦ πῶ. 'Η θέσις μας εἶν' ἐπικίνδυνη. Κι' ἐπειδὴ δὲν φοβῶμαι παρὰ μόνον γιὰ σένα, σὲ παρακαλῶ, μὴν παρασπῶθῃς ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ τὴν γενναϊότητά σου. Ἐπιδοῦναι κα' ἂν συμβῇ. *Ὅταν ἔχει νὰ κάμῃ κανεὶς με τοὺς 'Ἰνδοῦς, Φάβιε, χρειάζεται φρονιμάδα καὶ ψυχραιμία.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, καλέ μου πατέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Φάβιος. Θὰ κάμω ὅπως σοῦ λές. Κι' ἂν τέλος φτάσει ἡ στενή μας ὥρα, θὰ σοῦ φωνάξω, με τὸ μαχαίρι στὸ χεῖρ:—Χτύπα, πατέρα μου, κα' ἄς πεθάνωμε μαζὺ!»

— Ναί, νά, εἶπε, παιδί μου! εἶπε με τρομέμενη φωνή ὁ Βουαροζέ κα' ἀπέκλισε τὸ δυνατό του χεῖρ στὸ Φάβιο.

'Ο νέος τὸ πήρε μέσα στὰ δικά του καὶ τὸ φίλησε με σεβασμό.

Στὸ μεταξύ αὐτοὶ οἱ 'Ἰνδοὶ ἔβουραν, χωρὶς νὰ ξαναδέσουν τὸν αἰχμάλωτό τους, σ' ἀκριτὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. 'Εκεῖ παραμάχησαν ὅλοι στὴ γρημὴ με τὰ δόλια στὸ χεῖρ καὶ τοποθέτησαν τὸν αἰχμάλωτο δέκα βήματα πρὸ μπροσῶν, με τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ ποτάμι.

'Ο Βουαροζέ καὶ ἄλλα ἀμέσως τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Οἱ 'Ἰνδοὶ ἤθελαν νὰ δοκιμάσουν τὴ γρηγοράδα τοῦ λευκοῦ. Τρέμανε ἄραγε καὶ τὰ πόδια, ὅπως τὰ χέρια του ὅταν τοῦ ἔδωσαν τὸ δόλο γιὰ νὰ παραβιάσῃ κατὰ τὸ νησι;

Σὲ μιὰ στιγμή λαλοῦν, τὸ Μαῦρο Πουλι θάδινε τὸ σύνθημα τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ κνηγῶ.

"Ἄν ὁ λευκὸς τότε ξέφυγε, θάπτετε ἀσφαλῶς στὸ ποτάμι. Ἄν ὄχι, ἂν οἱ 'Ἰνδοὶ τὸν πρόφταναν θὰ τὸν τροποῦσαν με τίς λόγγες του, θὰ τοῦ θορυμάτουν τὸ κρανίο, με τοὺς κεφαλοφραγῆτες του.

"Ἐστὶ κα' ἄλλοις τὸ σκεδὸν τῶν 'Ἰνδῶν ἦταν σατανικό.θὴ διαπραξῶν. θὰ χόρταναν με τὸ αἶμα τοῦ λευκοῦ καὶ συγχρόνως, πάνω στὴν κοίσιμη στιγμή τοῦ κνηγῶ, θ' ἀντάζωναν τοὺς τρεῖς σὺντρόφους τοῦ λευκοῦ νὰ ἐπιβούρουν γιὰ νὰ σώσουν τὸν αἰχμάλωτο καὶ νὰ φανερωθοῦν ἔτσι.

Οἱ τρεῖς σὺντρόφοι ἀγωνιοῦσαν.

'Ο δύστηνος αἰχμάλωτος ἦταν χλωμὸς ὡς τὸ θάνατο.

Μὲ τὸ ἕνα πόδι ἐμπρὸς οἱ 'Ἰνδοὶ, περιέμεναν τὸ σύνθημα τοῦ ἀρχηγῶ τους.

Μὰ τὸ Μαῦρο Πουλι δὲν βιαζόταν καὶ τόσο. *Ἦθελε νὰ γίνουν ὅλα ἐν τάξει. Γύρισε λοιπὸν πρὸς τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔδειξε τὰ γιμνά πόδια τῶν πολεμιστῶν του καὶ κατόπιν τὰ δικά του πόδια.

'Ο ταλαιπώρος αἰχμάλωτος κατάλαβε περὶ τίνας ἐπρόκειτο. Κάθισε λοιπὸν κάτω κα' ἐβγάλε τὰ παπούτσια του. *Ἐστὶ με γιμνά περὶ πόδια, ξανασηκώθηκε ὀρθὸς καὶ περιέμενε τὸ σύνθημα.

Τὸ Μαῦρο Πουλι σήκωσε ψηλά τὰ χέρια του καὶ χτύπησε τίς παλάμες του.

Γρηγορῶς ὡς ἑξαράδι ὁ αἰχμάλωτος ἄρχισε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ποτάμι. Εἶχε ἀποχρηθεῖ, θαρρῆς, γίγερ, καὶ οἱ 'Ἰνδοὶ ἠθελοῦσαν ἔσπισσιν του ὡς τίς λυσσασμένους γίγερ, ἀφίοντας ξεφωγητὰ λίσσας καὶ κωνόντας ψηλά τὰ δόλια τους.

Οἱ τρεῖς σὺντρόφοι παρακολουθοῦσαν ἀπ' τὸν κρηφῶνα τους τὸ δόγμα αὐτὸ με τίς καρματίνες των στηριγμένες στοὺς ὄμιους των. ἔβουραν νὰ παραβολήσουν ἐναντίον τῶν 'Ἰνδῶν.

'Ο αἰχμάλωτος ἦ ὁ Γουαϊφέρ—γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε παιά τ' ὀνομά του—ληρῶσε τώρα στὸ ποτάμι. *Υψηλοχε ἐλπίς νὰ σωθῇ. *Ἄξαρνα ὅμως κλονίστηκε καὶ τὸ τρέξιμό του ἔχασε τὴ φόρα του. Τί εἶχε συμβῇ; Τὸ μικρὸ διστάσμα ποὺ εἶχε νὰ διατρέξῃ ἀκόμα ἦταν γεμάτο ἀγκάθια καὶ μυτερὰ, κορπερὰ χαλίαια, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ τοῦ σπάζουν καὶ νὰ τοῦ ματώνουν τὰ πόδια.

*Ἐστὶ ὁ δύστηνος Γουαϊφέρ ἐλάττωσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ τρέξιμό του. Οἱ 'Ἰνδοὶ ἔσπισσιν του ἀφρασαν ἕναν τρομερὸ ἀλαλαγμὸ θρηάμβου. Ἄπ' ὅλους αὐτῶν τοὺς σατανάδες ἔτρεχε πρῶτος ἕνας ἠψηλὸσμος πολεμιστῆς, κρατώντας στὸ χεῖρ του ἕνα τεράστιο, καλοκασιμένο μαχαίρι.

'Ο 'Ἰνδὸς αὐτὸς, πρῶτασε σὲ λίγο τὸ Γουαϊφέρ καὶ σήκωσε τὸ μαχαίρι του ψηλά νὰ τὸν χτυπήσῃ. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα ὁ λευκὸς κα' ἀκόμα γρητὴ εἶχε ἔξαντληθεῖ, σωριάστηκε κάτω, μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

'Ο 'Ἰνδὸς οἶχτηκε σὺν λυσσασμένους ἐναντίον του.
Ἀπὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή τοιμάστηκε νὰ παραβολήσῃ ὁ Βουαροζέ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἐρυθρόδερμο. *Ἦ σκόνη ὅμως ποῦξε σηκωθεῖ τὸν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνῃ καλά κα' ἐπὶ πλέον φοβόταν μήπως ἀπὶ τοῦ 'Ἰνδοῦ χτυπήσει τὸ λευκὸ.

*Ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Γιὰ λίγα μόνον δευτερόλεπτα. Μὰ τὸ ἐλάττωσε αὐτὸ διάστημα ἔτρεψε στὸν 'Ἰνδὸ γιὰ νὰ κάμῃ ἔκεινο ποὺ ἤθελε. Μὲ μιὰ ἀστραπαῖα δένει δηλαδὴ, χάραξε με τὸ μαχαίρι του γύρω στὸ κεφάλι τοῦ Γουαϊφέρ τὸ δέγμα, βαθειὰ ὡς τὸ κόκκαλο, καὶ κατὰν ἀρπάζοντάς τον ἀπ' τὰ μαλλιά, τὰ ξεκόλλησε μαζὺ με τὸ δέγμα καὶ ἀνέμισε ψηλά στὸν ἀέρα τὸ φρονιμῶδες καὶ αἰμοσταγῆς τροπῶτό του.

'Η καρματίνια τοῦ Βουαροζέ θρόντησε ἄξαρνα καὶ τὸν κύλησε νεκρὸ στὸ χῶμα!...

Στὸ ἀκούσμα τοῦ παραβολισμοῦ οἱ ἄλλοι 'Ἰνδοὶ στάθηκαν ἀναποφάσιτοι. Δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὸν Γουαϊφέρ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν πρὸς ἑπιλωμένους κοντὰ στὴν ὄχθη, βογγώντας πονεμένα. Τὸ κρανίο του ὀλοκλήρω ἦταν τώρα γιμνὸ. Ἀφθονο αἶμα τοῦ μούσκει τοῦ πρόσωπο καὶ τὸν ἐτύφλωνε...

Μόλις συνήλθαν ἀπ' τὴν πρώτη τους ἐκπλήξι οἱ 'Ἰνδοὶ, ἄρχισαν νὰ οφθαλμῶν ἀγρια. 'Ο φρόνος τοῦ σὺντρόφου τους τοὺς εἶχε ἀποθηρῶσει.

'Ο Γουαϊφέρ ἄκουσε τίς κραυγῆς τους καὶ παρὰ τὴ φορητὴ του κατάστασι παρκακώλησε πρὸ σμὰ στὸ ποτάμι, ὡς τὸ μέρος ποὺ τὸ νερὸ ἔτρεχε τὴν ὄχθη, φωνάζοντας :

Βοήθεια!... Βοήθεια!...

— Ὁρῶζιμα στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ πὸς θὰ τὸν σώσω! εἶπε με κέριμα ὁ Βουαροζέ. Ἄρκει ν' ἀνιῆξῃ ὁ δυστυχισμένους καὶ νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπ' τὴν αἰμοφραγία!...

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, οἱ 'Ἰνδοὶ εἶχαν τακτοποιηθεῖ πίσω ἀπ' τοὺς κρηφῶν τῶν δέντρων, οφθαλμῶντας ἄγρια.

Τὸ Μαῦρο Πουλι ὅμως δὲν καταδέχτηκε νὰ κρηφῆ. Ἄδιαφορῶντας γιὰ τίς σφαιρῆς τῶν κνηγῶν, στάθηκε ἀντίκρου στὸ νητὸ καὶ φωνάξε:

— Οἱ λευκοὶ πολεμιστὰ φρόθωναν πρῶτοτά πρὸς τοὺς 'Ἰνδοῦς. Τὸ Μαῦρο Πουλι τοὺς πρῶτεινε συμμαχία κα' αὐτοὶ ἀνοῖξαν μαζὺ του πόλεμο. *Ἐνας 'Ἰνδὸς πολεμιστῆς βροῖσκειται τὴ στιγμή αὐτὴ νεκρὸς κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Τὸ πνεῦμα του φτερουγῖαι στὸν ἀέρα καὶ ζητεῖ ἐξοδίστη. Οἱ λευκοὶ πολεμιστὰ θὰ μετανουῶσουν πικρὰ γιὰ τὴν προδοσία τους.

— Θὰ τοῦ φέρω μιὰ σφαῖρα στὸ μάτι! ἐμοῦγκρισε με θυμὸ ὁ Πέτες.

— *Ὁχι, Πέτες, εἶπε ὁ Βουαροζέ. Ἄς μὴν τοὺς ἐξερεθίσουμε περισσύτερο,

— Μὰ δὲν ἄκουστες τὰ λόγια του; Μὰς ἀπειλεῖ, ὁ ἀρχεῖος!

— Τὸ ξέρω. Κάμε ὀπίστω ὑπομονή.

'Ο Γουαϊφέρ κλινοῦταν τώρα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, στενάδοντας καὶ ζητώντας βοήθεια.

— Τί θὰ κάμωμε γι' αὐτὸν τὸ δυστυχισμένους; ρώτησε ὁ Φάβιος.

— Νὰ τὸν φωνάξουμε νὰ ρθῇ κοντὰ μας, εἶπε ὁ Πέτες.

— Θὰ μωρῶσῃ;

— *Ἰσως. Ἄρκει νὰ μὴ τὸν παραβολήσουν οἱ 'Ἰνδοὶ ποὺ εἶνε κρημῖνοι πίσω ἀπ' τὰ δέντρα.

— Θὰ τοὺς οἶξουμε κα' ἐμεῖς ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει, εἶπε ὁ Φάβιος.

'Ο Πέτες συμβουλευτήρη με τὸ βλέμμα τῶν Βουαροζέ.

— Ἄς γίνεῖ ἔτσι, εἶπε ὁ γηραῖος κνηγῶ.

Καὶ συγχρόνως φωνάξε στὸ Γουαϊφέρ :

— Σύντροφε!... Μπορεῖς νὰ περάσῃς κολιμπώντας τὸ ποτάμι καὶ νὰ ρθῇς στὸ νησι;

'Ο Γουαϊφέρ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ κνηγῶ καὶ προσπάθηκε νὰ κρητῆ στὸ νερὸ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἦταν τρομερὰ ἔξαντλημένους.

— Βοήθεια!... Σώστε με!... μπόρρεσε μόνον νὰ φωνάξῃ κα' ἀτόμινε ἑπιλωμένους καταγῆς.

— Δὲν μπορεῖ νὰ μετακρητῆ, ὁ δύστηνος, εἶπε ὁ Φάβιος.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ Βουαροζέ. *Ὅπου νῦνα κρητῶνε. *Ὅταν ἀπέλθει γιὰ καλά τὸ σκοτάδι, θὰ φέρομε ὡς ἐδῶ τὸν κακοφῶμο αὐτὸν ἄνθρωπο.

— Πῶς; ρώτησε ὁ Φάβιος.

— Καὶ πάω νὰ τὸν πάρω καὶ θὰ τὸν φέρω ἐδῶ κολιμπώντας.

— Καὶ οἱ 'Ἰνδοὶ;

— Θὰ τοὺς κρατῶτε κρηφῶμένους στὴ θέσι τους, πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, με τίς καρματίνες σας.

'Ο Πέτες κόνιησε τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ)

...Σὲ πῆγα στὸ πρόχειρο νοσοκομεῖο ἑνὸς μακρυνοῦ νησιοῦ ..